

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 79.762 van 2 april 1999

A. 81.886/VIII-1187

In zake : **MICHAUX** René,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Dominique DELANGRE en
Mr. Jean-Philippe RIVIERE,
advocaten,
rue César Depretz 26
7860 Lessen,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Michel MAHIEU, advocaat,
Louizalaan 523
1050 Brussel.

**DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien het op 11 januari 1999 ingediende
verzoekschrift, waarbij René MICHAUX de schorsing
vordert van de tenuitvoerlegging van de beslissing van
de Minister van Binnenlandse Zaken op datum van
9 november 1998, die hem tuchtrechtelijk terugzet in de
graad met anciënniteitsverlies van drie jaar tot gevolg;

Gezien het gelijktijdig ingediende
verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de
nietigverklaring vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 25 februari 1999, waarbij de zaak wordt vastgesteld op de terechtzitting van 17 maart 1999;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen van het verslag en van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van mevrouw DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DELANGRE, advocaat, die voor verzoeker verschijnt en van Mr. MAHIEU, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak :

Verzoeker die in 1973 bij de rijkswacht in dienst is gegaan, is sedert 28 januari 1997 opperwachtmeester bij de BOB (bijzondere opsporingsbrigade) van Brussel.

Op 14 april 1997 dient de parlementaire onderzoekscommissie "DUTROUX-NIHOUL" een verslag in waarin wordt gewezen op "individuele tekortkomingen" ten laste van onder andere verzoeker. Hij wordt verweten geen processen-verbaal te hebben opgesteld en nalatig te zijn geweest tijdens de huiszoekingen van 13 en 19 december 1995. Verzoeker is door die commissie onder eed gehoord.

Op grond van het verslag van de parlementaire onderzoekscommissie en van de getuigenissen van de rijkswachters voor deze commissie, heeft de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 juli 1997 de rijkswachtcommandant verzocht om onder andere omtrent verzoeker een voorafgaand onderzoek te voeren.

Nadat de verantwoordelijke voor het voorafgaande onderzoek verzoeker en diens raadsman heeft gehoord, dient hij op 7 oktober 1997 zijn verslag in.

Dit verslag bestaat uit drie onderdelen : de beschrijving van de opdracht, het verloop van het voorafgaande onderzoek en het verslag. In dat derde deel staan onder meer de volgende inleidende opmerkingen :

" Voor de beoordeling van het bestaan van de feiten, zijn we uitgegaan van de beschrijving die door de POC (parlementaire onderzoekscommissie) is gegeven van de vermeende tekortkoming.

Voor de beoordeling van de voornoemde omschrijving, hebben wij rekening gehouden met de volgende overwegingen :

1° we hebben zo goed mogelijk getracht om ons naar het ogenblik van de feiten te verplaatsen, zodat onze kennis van de feiten geplaatst kon worden tegen de achtergrond van de omstandigheden op dat ogenblik en in het licht van de kennis en de mogelijkheden waarover de betrokkenen op dat ogenblik beschikten. Daarbij aansluitend hebben wij ook alleen rekening gehouden met de feiten en niet met loutere indrukken.

Dat streven vinden we ook in zijn geheel terug in de aanbevelingen van de stellers van het verslag van het Comité P (...)
(...)

2° we hebben steeds rekening gehouden met het wettelijk kader waarbinnen destijds het optreden van het betrokken personeelslid plaatsvond. Het spreekt immers vanzelf dat de handelwijze van een personeelslid als een tekortkoming moet worden bestempeld in zoverre daarbij een overtreding wordt begaan van de wetsbepalingen die op eenduidige wijze bepalen hoe de betrokkene dient op te treden.
(...)

3° toen we hebben vastgesteld dat er geen duidelijke wettelijke of reglementaire bepalingen bestonden, hebben wij, op dat ogenblik, voor de beoordeling van de gegrondheid van een houding of van een reactie vanwege de betrokkenen, gesteund op het algemeen beginsel van de "goede huisvader", in dit geval dat van de met rede begiftigde, normaal vooruitziende en voorzichtige politieagent. Dat concept heeft in het bijzonder geprimeerd bij de beoordeling van de opportuniteit om al dan niet op te treden, en bij de beoordeling van de keuzes die de betrokkenen dienden te maken;

(...)

Aangezien we ermee belast waren het onderzoek zowel à charge als à décharge te voeren, leek het ons overigens opportuun om, wanneer de omstandigheden ertoe noopten en rekening houdend met het mogelijke bestaan van verzachtende omstandigheden, een oordeel te formuleren over de aard van de tuchtrechtelijke overtreding en de gevolgen die eruit zouden kunnen voortvloeien inzake verjaring".

Vervolgens heeft de verantwoordelijke voor het voorafgaande onderzoek de twee volgende "vermeende individuele tekortkomingen" onderzocht :

" (1) Essentiële informatie over de operatie <<Othello>> en de ontwikkelingen in de piste Dutroux (werd) nooit (...) toevertrouwd aan een PV, maar (werd) uitgewisseld (...) via faxen of nota's. Het niet-opstellen van een PV moet toegeschreven worden aan opperwachtmeester Michaux, (maar ook...) (verslag van de POC, blz. 152-153)

- (2) De huiszoeking (werd) slecht georganiseerd en in het geheel niet geleid door de onderzoeksrechter (...) en (...) de processen-verbaal (blijken) manifest onvolledig, wat aangerekend moet worden aan opperwachtmeester Michaux (verslag POC, blz. 154)".

De verantwoordelijke voor het voorafgaande onderzoek heeft zich uitgesproken over het bestaan van de feiten en over de aanrekenbaarheid ervan en heeft die feiten vervolgens vanuit tuchtrechtelijk oogpunt beoordeeld. Wat de eerste grief betreft, besluit hij zijn onderzoek als volgt :

" De niet-opstelling van een PV kan niet worden aangemerkt als een tuchtvergrijp dat opperwachtmeester Michaux kan worden toegeschreven, aangezien er geen wettelijke verplichting daartoe bestaat en daar de opportuniteit ervan nergens uit gebleken is. De handelwijze van opperwachtmeester Michaux is in het licht van de richtlijnen van zijn hiërarchische meerderen, evenwel vatbaar voor kritiek, in zoverre hij geen gevolg heeft gegeven aan die richtlijnen en zijn meerderen in dat verband geen duidelijke uitleg heeft verstrekt. De hierboven toegelichte context levert evenwel een geheel aan verzachtende omstandigheden op dat in overweging behoort te worden genomen".

Wat de tweede grief betreft, worden de vier volgende feiten als tuchtrechtelijke tekortkomingen aangemerkt :

- " - het niet-gelijktijdig verrichten van de huiszoeking moet als een beroepsfout worden beschouwd ;
(...)
- het feit dat geen schriftelijk bevel voor de operatie is gegeven vóór de verrichting van de huiszoeking moet als een beroepsfout worden beschouwd;
(...)
- het feit dat geen gebruik gemaakt is van de kadastrale plannen voor het verrichten van de huiszoeking en dat geen systematische beschrijving is gemaakt van de gebouwen, moet als een beroepsfout worden beschouwd;
Deze conclusie dringt zich op, aangezien de hoofddoelstelling van de huiszoeking erin bestond na te gaan of er in de kelders

verbouwingen waren uitgevoerd en of er mogelijk verborgen cellen in waren ondergebracht;

- het feit dat in het PV geen melding is gemaakt van belangrijke in beslag genomen voorwerpen (speculum,...) moet worden beschouwd als een beroepsfout;
Die in beslag genomen voorwerpen dienden vermeld te worden op de daarvoor bestemde lijst van het PV, gelet op de inlichtingen over Dutroux waarover men reeds beschikte (verdenking van ontvoering, zijn verleden inzake zedendelicten,...) en gelet op de hoofddoelstelling van de huiszoekingen (supra)".

De verantwoordelijke voor het voorafgaande onderzoek besluit zijn onderzoek m.b.t. deze grief met de volgende bewoordingen :

" gelet op de vele tekortkomingen die als beroepsfouten beschouwd moeten worden en die zonet zijn opgesomd, moet de algemene werkwijze tijdens de huiszoekingen worden gezien als een tuchtrechtelijke overtreding begaan door opperwachtmeester MICHAUX".

Op 20 november 1997 geeft de Minister van Binnenlandse Zaken aan de rijkswachtcommandant het bevel om een inleidend verslag op te stellen met het oog op de adiëring van de onderzoeksraad.

Beide feiten die verzoeker worden verweten, worden vanuit tuchtrechtelijk oogpunt in aanmerking genomen.

Tijdens de tuchtprocedure beroept verzoeker zich op de niet-ontvankelijkheid en de nietigheid van de tuchtvordering en op de partijdigheid van de tuchtoverheid.

Op 6 maart 1998 adieert verzoekers korpscommandant de onderzoeksraad ten einde advies te verkrijgen over een tijdelijke ambtsontheffing door niet-activiteit bij wege van tuchtmaatregel gedurende een periode van twee weken. Hij vraagt de onderzoeksraad

tevens om zich uit te spreken over het verlies door verzoeker van zijn hoedanigheid van lid van de B0B.

Verzoeker maakt voor de onderzoeksraad voorafgaand voorbehoud over de ontvankelijkheid van de procedure en over de partijdigheid vanwege de tuchtoverheid.

De onderzoeksraad geeft zijn advies op 24 juni 1998.

Nadat de onderzoeksraad het dossier dat hem is voorgelegd onderzocht heeft, concludeert hij dat het dossier van de parlementaire onderzoekscommissie "voor de verantwoordelijke van het onderzoek, voor de opgetreden overheidsinstanties en tot slot ook voor de onderzoeksraad" de enige bron was waarnaar ze konden verwijzen.

De onderzoeksraad besluit tot de nietigheid van de tuchtprocedure in volgende bewoordingen :

" De onregelmatigheden die zich hebben voorgedaan tijdens de debatten van de parlementaire onderzoekscommissie en de gegevens die uit haar verslag zijn gebleken maken schendingen uit van de beginselen van openbare orde, zoals de rechten van verdediging en de verplichting om loyaal te zijn in de bewijsvoering in tuchtzaken.
Door die onregelmatigheden zijn de aanwijzingen, de bewijzen en de conclusies die ontleend worden aan de "onthullende passages" uit het verslag van de parlementaire onderzoekscommissie nietig en derhalve dus ook het hele dossier waarover de onderzoeksraad zich heeft gebogen.
Daaruit volgt dat heel de procedure die voor de onderzoeksraad is doorlopen nietig is.
Onder deze omstandigheden is het overbodig om overige gronden van niet-ontvankelijkheid of van nietigheid van de procedure te onderzoeken".

In volledig ondergeschikte orde en enkel en alleen voor het geval waarbij de nietigheid niet wordt uitgesproken, onderzoekt de onderzoeksraad de grond van

de zaak. Terzake is de onderzoeksraad van oordeel dat de feiten bewezen zijn en ernstige tekortkomingen opleveren wat de ambtsplichten betreft en voegt eraan toe dat "De omstandigheid dat die feiten gepleegd zijn, getuigt van niet-naleving van de beroepsethische verplichtingen die inherent zijn aan de hoedanigheid van personeelslid van de rijkswacht" en dat "Gelet op de aard en de ernst van de feiten en de toedracht van de zaak enerzijds en op de beoordeling van de beroepscapaciteiten van 21 november 1994 waarin de wijze van dienen van de betrokkene wordt beschreven, anderzijds, de onderzoeksraad van oordeel is dat de door de korpscommandant voorgestelde sanctie gepast is wat betreft de aard, maar niet wat betreft de duur ervan", die hij terugbrengt van twee weken tot één week. Hij oordeelt vervolgens dat de tuchtvordering voor beide feiten verjaard is. Tot slot spreekt hij zich uit voor het intrekken van verzoekers hoedanigheid van lid van de BOB "omwille van de aard van de feiten en omdat diegene die de feiten heeft gepleegd, officier van de gerechtelijke politie is en dit ongeacht de tijd die reeds sedert het plegen van de feiten is verstreken".

Nadat verzoeker zijn opmerkingen heeft laten gelden over de intentie om hem terug te zetten in graad en nadat hij het advies heeft ingewonnen van de Vice-Eerste Minister en Minister van Begroting, die de Minister van Justitie vervangt, heeft de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 november 1998 de beslissing genomen om jegens verzoeker bij wijze van tuchtstraf een terugzetting in graad uit te spreken met anciënniteitsverlies van drie jaar tot gevolg.

Dat is de bestreden handeling;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan de schending van artikel 24/13, § 1, van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het

personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan dwaling omtrent de motieven en aan onstentenis van motieven; dat hij in een eerste onderdeel ervan uitgaat dat de Minister van Binnenlandse Zaken de opgelegde sanctie op een bijzonder bondige en laconieke wijze heeft gemotiveerd en dat in de bestreden beslissing "helemaal niets wordt gezegd over de redenen waarom de minister op een al even buitensporige wijze afgeweken is van de strafmaatregelen die zijn voorgesteld door respectievelijk de korpscommandant (...) en de onderzoeksraad"; dat hij in een tweede onderdeel aanvoert dat er tussen de verweten tekortkomingen en de strafmaatregel waartoe besloten is geen enkel redelijk verband van evenredigheid bestaat; dat volgens verzoeker deze klaarblijkelijke disproportie "aannemelijk" wordt gemaakt door de strafmaatregelen die door de korpscommandant en de onderzoeksraad zijn voorgesteld; dat hij doet gelden dat hij geen enkel strafrechtelijk of tuchtrechtelijk verleden heeft en dat hij op 21 november 1994 een "zeer lovende beoordeling" heeft gekregen over zijn wijze van dienstvervulling;

Overwegende, over beide onderdelen samen, dat de verwerende partij betoogt dat het middel alleen kan worden aangenomen als zou blijken dat de getroffen maatregel volledig buiten verhouding is tot de ernst van de strafbaar gestelde feiten; dat zij van oordeel is dat "er geen twijfel over bestaat dat, los van de gevolgen die verband houden met de grote mediabelangstelling voor de tragische verdwijning van de meisjes Julie en Mélissa, alleen al het feit dat het gerechtelijk onderzoek gekenmerkt is door de tekortkomingen die verzoeker verweten worden, wat de gevolgen ervan betreft, van uitzonderlijk ernstige aard is, gezien inzonderheid het overlijden van beide meisjes"; dat,

volgens de verwerende partij, de feiten dus ernstig zijn wat de gevolgen ervan betreft, maar tevens wat de aard zelf ervan betreft "zoals ook blijkt uit de bestreden handeling waarin de vaststaande feiten worden opgesomd (en die welke niet vaststaan, worden uitgesloten) en als ernstig worden aangemerkt"; dat de verwerende partij oordeelt dat deze beoordeling voldoende is als rechtvaardiging voor de toepassing van een strafmaatregel die, zonder extreem te zijn, op een redelijke wijze in verhouding staat tot de ernst van de feiten; dat zij erop wijst dat de strafmaatregel waartoe besloten is vijfde gerangschikt staat op een lijst van zeven, dat de twee zwaarste straffen de oppensioenstelling (al dan niet voorafgegaan door de non-activiteit bij wijze van tuchtmaatregel) en het ambtshalve ontslag zijn en dat de bestreden strafmaatregel, in toenemende mate van zwaarwichtigheid, onmiddellijk volgt op de strafmaatregel die is voorgesteld door de onderzoeksraad; dat zij eraan toevoegt dat de opgelegde strafmaatregel geen onderbreking van de activiteit inhoudt, noch het verlies van de graad en dat ze niet geleid heeft tot het verlies van de hoedanigheid van lid van een BOB; dat zij tot slot benadrukt dat er bij de bestreden beslissing een omstandige motivering gaat;

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat de minister, na de vermelding van de wettelijke en reglementaire bepalingen die terzake van toepassing zijn en van de fasen van de tuchtprocedure, aangegeven heeft dat hij zowel kennis heeft genomen van de feiten zoals deze voor de onderzoeksraad zijn uiteengezet en van de toerekening ervan aan verzoeker, als van het advies van de onderzoeksraad en van de opmerkingen van verzoeker; dat hij vervolgens in een onderafdeling met als opschrift "Procedure" de redenen heeft uiteengezet waarom hij de

onderzoeksraad niet heeft kunnen volgen wat betreft diens conclusies met betrekking tot de nietigheid van de tuchtprocedure; dat de minister in een derde onderafdeling met als opschrift "Verjaring" de argumenten van de onderzoeksraad als zouden de tuchtrechtelijke feiten verjaard zijn, heeft weerlegd; dat de minister in een tweede onderafdeling met als opschrift "Ten gronde", de volgende overwegingen heeft geuit :

" De vaststelling door de onderzoeksraad dat beide feiten vaststaan en aan opperwachtmeester Michaux toe te rekenen zijn, bindt de overheid die bevoegd is om te straffen, overeenkomstig artikel 24/34, § 2, tweede lid, van de wet (van 27 december 1973).

In het kader van deze procedure op bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken, bindt de unanieme vaststelling door de onderzoeksraad dat beide feiten tuchtrechtelijke overtredingen uitmaken, de overheid die bevoegd is om te straffen, overeenkomstig artikel 24/34, § 2, derde lid, van de wet (van 27 december 1973).

De Minister is niet gebonden door de straf die door de onderzoeksraad wordt voorgesteld.

De stelling die door opperwachtmeester Michaux wordt ontwikkeld in zijn memorie van 20 juli 1998, als zou de verantwoordelijke voor het voorafgaande onderzoek niet geoordeeld hebben dat de betrokkene een tuchtrechtelijke overtreding (tuchtvergriep) heeft begaan, stemt klaarblijkelijk niet overeen met de inhoud van het verslag van het voorafgaande onderzoek, waarvan de conclusie aan het eind van bladzijde 10 luidt als volgt:

"Gelet op het aantal tekortkomingen die als beroepsfouten moeten worden aangemerkt en die hierboven opgesomd worden, dient de algemene manier van werken tijdens de huiszoekingen als een tuchtvergriep van opperwachtmeester Michaux te worden beschouwd.

Wat betreft het betoog van opperwachtmeester Michaux, als zou de onderzoeksraad ultra petita uitspraak hebben gedaan, behoort erop te worden gewezen dat deze beslissing genomen is zonder rekening te houden met het feit dat geen gebruik is gemaakt van de plannen van het kadaster.";

dat de minister, wat betreft de beoordeling van de ernst van de tuchtrechtelijke feiten en daarbij aansluitend van die van de opgelegde straf, geen andere motieven heeft aangevoerd dan die welke vermeld worden onder het opschrift "Beslissing"; dat deze als volgt luidt :

" Gelet op de aard van de feiten, op de ernst ervan en op de hoedanigheid van opperwachtmeester Michaux als officier van de gerechtelijke politie, hulpofficier van de Procureur des Konings, en na kennis te hebben genomen van het advies van de Vice-Eerste Minister en Minister van Begroting, die de Minister van Justitie vervangt, krachtens het koninklijk besluit van 25 april 1998, kan ik, overeenkomstig artikel 24/34, § 2, van de wet (van 27 december 1973), de adviezen van de onderzoeksraad in verband met de straf die jegens de betrokkene moet worden uitgesproken, niet delen.

Ik spreek dan ook jegens opperwachtmeester Michaux een tuchtrechtelijke terugzetting in graad uit met anciënniteitsverlies van DRIE jaar tot gevolg.";

dat uit deze tekst voortvloeit dat hoewel de minister, net als de onderzoeksraad, de tuchtrechtelijke feiten als "ernstig" heeft aangemerkt, hij echter alleen verzoekers hoedanigheid als officier van de gerechtelijke politie heeft aangevoerd, om de door de onderzoeksraad voorgestelde strafmaatregel te verzwaren en om de door die raad in overweging genomen verzachtende omstandigheid ter zijde te schuiven; dat hoewel die omstandigheid als rechtvaardiging kan dienen om verzoeker zijn hoedanigheid van lid van een BOB te ontnemen, zoals door de onderzoeksraad werd voorgesteld, ze evenwel geen verklaring inhoudt voor de beoordeling van de fout; dat verzoeker immers de handelingen die hij verweten wordt niet of niet naar behoren te hebben volbracht, alleen kon stellen in de hoedanigheid van officier van de gerechtelijke politie, bij ontstentenis van welke hoedanigheid hij in voornoemd onderzoek niet opgetreden zou kunnen zijn; dat de minister aldus niet, of slechts op tautologische wijze, de redenen toelicht waarom hij geoordeeld heeft de door de onderzoeksraad

voorgestelde strafmaatregel te moeten verzwaren; dat het eerste onderdeel van het vijfde middel ernstig is;

Overwegende dat verzoeker oordeelt dat de bestreden handeling hem een professioneel en een moreel nadeel berokkent; dat hij betoogt dat hij bijna de vereiste anciënniteit had bereikt die nodig is om over te gaan naar de graad van eerste opperwachtmeester en dat een anciënniteitsverlies van drie jaar als gevolg van de bestreden handeling een onomkeerbare vertraging in het normale verloop van zijn loopbaan tot gevolg heeft; dat hij oordeelt dat de tuchtstraf die hem wordt opgelegd en die "buitengewoon zwaar is (...) tot gevolg heeft dat zowel collega's als een breder publiek bepaalde twijfels zullen koesteren over zijn zedelijkheid, zijn ernst en zijn professionele bekwaamheden in het algemeen"; dat die schending zijn reputatie volgens hem nog zwaarder doorweegt gelet op de buitengewoon grote mediabelangstelling voor deze zaak; dat hij, ter staving van zijn stelling, een recent artikel uit een tijdschrift en een arrest van de Raad van State citeert ;

Overwegende dat de verwerende partij van oordeel is dat het door verzoeker aangevoerde professionele nadeel niet ernstig, noch moeilijk te herstellen is; dat, wat het morele nadeel betreft, zij benadrukt dat "het gezag (van het door de verzoeker aangehaalde arrest) beperkt blijft tot het geval dat daartoe heeft aanleiding gegeven" en dat de respectievelijke situaties van de betrokken personen niet noodzakelijkerwijs vergelijkbaar zijn; dat het aangevoerde nadeel volgens haar niet meer ongedaan kan worden gemaakt ten gevolge de grote mediabelangstelling voor de toedracht van de zaak;

Overwegende dat het aangevoerde risico van een professioneel nadeel niet moeilijk te herstellen is; dat verzoekers reputatie weliswaar reeds is aangetast door de mediabelangstelling voor het werk van de parlementaire onderzoekscommissie, maar dat de bestreden handeling verzoeker evenwel een daarvan onderscheiden nadeel berokkent; dat de opgelegde tuchtstraf immers een bevestiging inhoudt van de sceptische houding die tegenover verzoeker is aangenomen; dat de schending van verzoekers reputatie, derhalve, in de zeer bijzondere context van een zaak die erg veel mediabelangstelling heeft gekregen, niet afdoende kan worden hersteld door een vernietigingsarrest;

Overwegende dat voldaan is aan beide voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, die vervuld moeten zijn wil de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kunnen bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Geschorst wordt de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 november 1998 die René MICHAUX tuchtrechtelijk terugzet in de graad, met anciënniteitsverlies van drie jaar tot gevolg;

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzitting, op twee april 1900 negenennegentig
door :

de hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.